

РЕШЕНИЕ

№ 2057

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева
Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Въззивно гражданско дело № 20221100507364 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на ЗАД А. – длъжник по изпълнително дело № 20228480400372 по описа на ЧСИ Р.А., рег. № 848 в КЧСИ, против постановление от 10.06.2022 г., с което съдебният изпълнител е отказал да намали адвокатското възнаграждение за взыскателя до минималния размер по Наредба 1 – 240 лева, както и отказа да се промени дължимите такси. Обжалва се и отказа да се намали определената законна лихва върху дължимата главница. Излагат се доводи, че претендираното адвокатско възнаграждение е прекомерно, с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и обстоятелството, че единствените предприети от взыскателя действия са подаване на молба за образуване на изпълнителното дело, с посочване в нея на способа за изпълнението. Моли се и преизчисляване на определената такса по т. 26, ако бъде намалено адвокатското възнаграждение. Оспорва се и отказа да се измени начислената законна лихва, поради неспазване на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Оспорва се и начислената пропорционална такса по т. 26 от Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ/ ТТРЗЧСИ/.

Взыскателят по изпълнителното дело – Р. ЕООД не взема становище по жалбата.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 от ГПК съдебният изпълнител излага становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид становището на страните и представените по делото доказателства, намира следното:

Производството по изпълнителното дело № 20228480400372 по описа на ЧСИ Р.А., рег. № 868 в КЧСИ е образувано на 07.06.2021 г. по молба на Р. ЕООД, чрез адвокат Б. и адв. П.. Приложен е оригинал на изпълнителен лист и е поискано да се образува изпълнително дело за събиране на присъдените суми по решение на ОС-Пловдив - 93 636,32 лева – застрахователно обезщетение, законна лихва от 01.11.2017 г. до плащането на сумата и 13 971,18 лева – разноски по делото. Направено е и искане за присъждане на разноски по делото в размер на 2 588,40 лева – адвокатско възнаграждение, с представена фактура за плащането му.

В молбата за образуване на изпълнителното дело е посочен изпълнителен способ – налагане на запор върху банковите сметки на длъжника в ЦКБ АД.

С разпореждане от 06.06.2022 г. на ЧСИ е образувано ИД и са приети за събиране и такси и разноски – дължими авансови такси по ТТРЗЧСИ – 90 лева, адвокатско възнаграждение в размер на 2 588,40 лева и такса по т. 26.

На 07.06.2022 г. е връчена ПДИ на длъжника.

На 08.06.2022 г. е постъпила възражение от длъжника срещу определения размер на адвокатското възнаграждение и таксата по т. 26 от Тарифата.

На 13.06.2022 г. по сметка на ЧСИ от ЦКБ АД, въз основа на наложения запор е преведена цялата посочена сума в ПДИ до длъжника.

На 10.06.2022 г. от страна на пълномощника на възискателя е постъпило становище за неоснователност на искането за намаляване определеното адвокатско възнаграждение. Посочено е, че се касае за обезщетение за събитие от 2017 г., както и че са представени доказателства за заплатеното адвокатско възнаграждение.

С атакувания акт от 10.06.2022 г. искането на длъжника е оставено без уважение.

На 22.06.2022 г. цялата дължима сума е заплатена на възискателя.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Депозирания жалба е допустима, като подадена в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК (аргумент и от т. 2 от тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС).

Според настоящата съдебна инстанция Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се прилага към всички възнаграждения, получавани от адвокати, регистрирани и практикуващи в Република България, съгласно българското законодателство. С наредбата се определя минималният размер на адвокатското възнаграждение, както в съдебни, така и в изпълнителни производства, като

съгласно пар. 1 от ДР на Наредбата, за непредвидените в тази наредба случаи, възнаграждението се определя по аналогия. Критерият, по който следва да се определи дали наредбата е приложима или не, е дали лицето, извършващо процесуалното представителство, притежава качеството „адвокат“ и дали осъществява възмездно представителство в хода на производството, за което са представени доказателства, а не дали случаят се отличава с правна и фактическа сложност. Последната характеристика се взема предвид, наред с други фактически обстоятелства, като критерий при извършване на преценка относно това, дали размерът на претендираното възнаграждение е справедлив.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от ТР № 6/2012 г. на ВКС по Тълкувателно дело № 6/2012 г., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения /Наредбата/ ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Разпоредбата на чл. 10, т. 1 от Наредбата предвижда възнаграждение за образуване на изпълнително дело в размер на 200 лева (240 лева с ДДС –§2 от Наредбата).

В разглеждания случай молбата за образуване на процесното изпълнително дело е подадена от вискателя чрез упълномощения адв. П., за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства.

Съгласно чл. 10, т. 2, вр. с чл. 7, ал. 2 от Наредбата, възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнителното дело се дължи при предприемане на действия с цел удовлетворяване на парични вземания, т. е. дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуално съдействие и защита, изразяващи се в извършване на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнителното производство.

По отношение оплакването за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира, че същото е основателно именно за сумата над 240 лева, в какъвто смисъл са и доводите на жалбоподателя.

Вискателят е представляван от адвокат, като същият е депозирал молба за образуване на изпълнително производство.

Реквизит на молбата е посочване на изпълнителния способ, поради което и за едно и също действие – молба за образуване на ИД, не следва да се определя и отделно адвокатско възнаграждение за предприемане на с цел удовлетворяване на паричните вземания.

От страна на вискателя не са извършвани други процесуални

действия, свързани със събиране на процесната сума, доколкото плащането в пълен размер е осъществено в срока за доброволно изпълнение.

Настоящата съдебна инстанция намира, че с оглед действително предприетите действия от вискателя, съотв. от неговия процесуален представител по образуване на ИП на 23.11.2021 г., и обстоятелството, че плащането на пълния размер на сумите е осъществено след получаване на призовката за ДИ, без да е изготвяна сметка за разпределение поради достатъчност на средствата, и като съобрази размера на събраното вземане, Съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение с основателно за сумата над 240 лева – минимума по Наредбата.

В тази връзка, Съдът намира за необходимо да отбележи, че се опира на минималните размери, посочени в Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед определяне на разумната рамка, в която следва да се определят тези възнаграждения, но от друга страна намира, че не е обвързан от тези размери, по следните съображения:

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗА, размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, като същият трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В същото време, чл. 78, ал. 5 ГПК постановява, че Съдът може да намали адвокатското възнаграждение, когато същото не съответства на фактическата и правна сложност на делото, но до минималния размер, определен с Наредбата на Висшия адвокатски съвет.

Определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения има за цел да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и защитаваания материален интерес.

Съгласно чл. 633 от ГПК решението на съда на Европейската общност по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в република България. Следователно, при разрешаване на спорния въпрос относно възможността съдът да присъжда адвокатско възнаграждение под минимално определеното с Наредбата на ВАС, настоящият съдебен състав следва да се съобрази с решението на СЕС от 23.11.2017 г. по присъединени дела C-427/16 и C-428/16 година. С посоченото решение е даден отговор на въпросите дали чл. 101, параграф 1 ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговия клиент не могат - под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката - да договарят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като ВАС, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер.

В посоченото решение е прието най-напред, че посочената правна уредба би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по

смисъла на чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС, но че същата не попада непременно в обхвата на забраната по чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС. Прието е още, че с оглед преписката, с която разполага, СЕС не е в състояние да прецени дали правна уредба като разглежданата, може да се счита за необходима за осигуряване на изпълнението на легитимна цел. Посочено е, че националният съд следва да прецени, с оглед на общия контекст, в който наредбата на ВАС е приета или проявява последиците си, дали в светлината на всички относими обстоятелства, с които разполага, правилата, налагащи разглежданите ограничения, могат да се считат за необходими за осигуряване изпълнението на съответната легитимна цел.

Както бе посочено по-горе, основната легитимна цел на приетата от ВАС наредба е да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и/или защитавания материален интерес. Познавайки контекста на прилагане на тази уредба и обстоятелството, че съществува друга правна уредба, предвиждаща друг начин за определяне на размера на адвокатските възнаграждение (при хипотезата на безплатна правна помощ), както и че особеностите на делото реално не се вземат предвид при определяне на минималния размер на адвокатското възнаграждение, а единствено и само критерият - цена на иска, то посочената правна уредба налага ограничения, които, според настоящата съдебна инстанция, не са необходими за постигане на посочените легитимни цели, съответно нарушават полезното действие на правилата на конкуренцията, приложима за предприятията.

Поради това и националният съд следва и е длъжен да не приложи тази норма от националното законодателство, която противоречи на разпоредбите на ДФЕС (точка 53 от решение от 08.09.20190 г. по делото Winner Wetten GmbH, C-409/06, с позоваване на точка 17 от решението Simmenthal II 106/77).

По изложените съображения, както бе изложени и по-горе, с оглед данните по делото, обемът на извършената дейност от процесуалния представител на вискателя, съпоставима с дейността по подаване на молба по дело, като се съобрази и размер на сумата, подлежаща за събиране, справедливият размер на адвокатско възнаграждение, дължим на вискателя, според настоящата съдебна инстанция следва да се определи 240 лева.

Именно до този размер е основателно възражението за прекомерност.

Доводът на вискателя, че се касае за вземане, дължимо от 2017 г., поради което длъжникът дължи и в пълен обем адвокатско възнаграждение за изпълнителния процес, е неоснователен.

Решението, въз основа на което е издаден изпълнителния лист е влязло в сила на 13.04.2022 година. Забавата поради неплащането в срок на дължимо застрахователно обезщетение се овъзмездява с предвиденото заплащане на главницата с лихва за забава.

С оглед това становище, следва да се преизчислят и дължимите такси

по т. 26 от Тарифата по ЗЧСИ, в какъвто смисъл има искане.

Според настоящата съдебна инстанция, при определяне на „паричното вземане“ и „събрана сума“, въз основа на която се изчислява размера на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, следва да се включат и разноските на вискателя (ако са доказани) за адвокатското възнаграждение за представителство в рамките на изпълнителното производство. Под употребеният в т. 26 от Тарифата израз „парично вземане“ следва да се разбира както паричното вземане, предмет на изпълнение в изпълнителния процес, посочено в изпълнителния лист като титул, удостоверяващ правото на принудително изпълнение на вискателя, така и разноските на вискателя в рамките на изпълнителния процес, за които няма издаден изпълнителен лист, но които подлежат принудително изпълнение на основание постановлението за разноски в изпълнителното производство. Вземането за тези разноски е парично вземане и за събирането му се прилагат общите правила. То е вземане, което е различно от това, за което е издаден изпълнителния лист, но правилата за събиране на двете вземания – това по изпълнителния лист и това по постановлението на ЧСИ за разноски за адвокат, са едни и същи – правилата по ГПК, ЗЧСИ и Тарифата, приложими с оглед характера на вземането. Следователно, за събиране на вземането на вискателя за разноски за адвокат ще се дължат онези такси разноски по изпълнението, които биха се дължали за парично вземане, което е снабдено с изпълнителен лист и за събиране на което е образувано принудителното изпълнение. Това се потвърждава от случая, когато притезанието, за което е издаден изпълнителен лист, не е парично. В последната хипотеза способите за изпълнение и таксите за същото са различни от тези за събиране на паричното вземане за разноски по изпълнителното дело. За разноските на вискателя за адвокат, направени в изпълнението, ЧСИ съставя постановление и това е изпълнителния титул за тях и така предмет на изпълнителното дело става освен непарично вземане по изпълнителния лист и парично такова по постановлението на ЧСИ за разноските. За последното ще се пристъпи към събиране по някой от способите, предвидени в закона за паричните притезания и за събирането му ще се наложат и съберат съответните такси по Тарифата като за събиране на парично вземане. Изпълнителното производство не може да приключи преди да се удовлетвори вземането на вискателя за разноски по постановлението на ЧСИ, независимо, че е удовлетворено непаричното му притезание по изпълнителния лист. (в този смисъл т.2 от ТР № 3/10.07.2017г. по тълк.д.№ 3/2015г. на ОСГТК на ВКС). В подкрепа на този извод е и редакцията на т. 26, т. 4 от Тарифата, с която при определяне основата за изчисляване на пропорционалната такса по т. 26 от Тарифата изрично са изключени определени разноски на вискателя по изпълнението – авансовите такси по т. 29 от Тарифата, но не са изключени направените от него разноски за адвокат.

С оглед гореизложеното, Съдът намира, че дължимата такса по т. 26 от Тарифата следва да се определи на основа събраните суми, посочени в призовката за доброволно изпълнени, като се редуцира размера на адвокатското възнаграждение.

Следва да се отбележи, че не подлежи на разглеждане в настоящото производство на възражението за неправилно определяне на размера на законната лихва, доколкото не е част от постановлението за разноските. При възражения за начислените суми по изпълнителното основание, пътят за защита на длъжника и вискателите е обжалване на разпределението в процедурата по чл. 462 от ГПК.

На основание чл. 162 от ГПК, Съдът определя дължимите такси по т. 26 от ТТРЗЧСИ на 5 762,14 лева. Не са предмет на настоящото производство останалите дължими такси.

Относно искането за разноски в настоящото производство.

Настоящата съдебна инстанция намира за необходимо да ревизира становището си по дължимост на разноски в производството по чл. 435, ал.2, т.7 от ГПК, доколкото се касае за производство, аналогично на производството по чл. 248 от ГПК и възможността за инстанционен контрол на определението на съда по чл. 248 от ГПК. При последното, съгласно актуалната практика на ВКС, не се дължат разноски, тъй като производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно, а е свързано с исковото производство и дължими са разноските, произтичащи от изхода на делото (така определение № 122 от 14.04.2021 г. по ч. гр. д. № 1269/2020 г., ГК, III ГО на ВКС).

Водим от горното, СГС, Търговско отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на ЗАД А. ЕИК **** - длъжник по изпълнително дело № 20228480400372 по описа на ЧСИ Р.А., рег. № 868 в КЧСИ, постановление от 10.06.2022 г., с което съдебният изпълнител е отказал да намали адвокатското възнаграждение за вискателя до минималния размер по Наредба 1 – 240 лева и съответно дължимите такси по т. 26 от ТТРЗЧСИ за сумата над 5 762,14 лева и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ постановление от 10.06.2022 г. на ЧСИ Р.А., рег. № 868 в КЧСИ по изпълнително дело № 20228480400372 в частта относно разноските, като **НАМАЛЯВА** присъденото адвокатско възнаграждение в полза на Р. ЕООД до размера на сумата от 240 лева и разноски по т. 26 от ТТРЗЧСИ до размера на сумата от 5 762,14 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис – на ЧСИ Р.А., рег. № 868 в КЧСИ по изпълнително дело № 20228480400372.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____